

Sygn. akt II CSK 671/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa W. [...] Spółki komandytowej w S.
przeciwko Gminie K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 72 § 2 w związku z art. 417 k.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła potrzebą wykładni tych przepisów - budzących jej zdaniem wątpliwości w zakresie, w jakim prowadzenie negocjacji z naruszeniem dobrych obyczajów i w sposób sprzeczny z prawem przez organ jednostki samorządu terytorialnego uzasadnia przyjęcie odpowiedzialności odszkodowawczej władzy publicznej za szkodę wyrządzoną kontrahentowi - oraz oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., występuje wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak jednolitej lub utrwalonej judykatury albo gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., musi być oczywiście również doniosła z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, tj. mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi natomiast o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna, bez potrzeby dokonywania głębszej

analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11).

Żadna z wskazanych przez stronę powodową przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest spełniona.

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że A. J. nie złożył żadnego takiego oświadczenia, które by było wiążące dla strony pozwanej w zakresie dotyczącym rekompensaty różnicy pomiędzy podatkiem należnym a wynikającym ze stawki objętej jego oświadczeniem. W tym stanie faktycznym podejmowanie przez Sąd Najwyższy wykładni wnioskowanej w skardze kasacyjnej byłoby bezprzedmiotowe, jak też nie może być mowy o podnoszonym przez stronę skarżącą oczywistym naruszeniu prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania.